

La ruleta de Sheldon Adelson

El magnat nord-americà, mort als 87 anys, va jugar amb l'interès del Govern per acollir Eurovegas, un projecte de casinos mastodòntic pensat en plena crisi que mai es va concretar

Sheldon Adelson | ACN

La crisi collava les finances de la Generalitat. Es patia, fins i tot, per pagar les nòmines i el Govern demostrava ser un alumne aplicat en el desplegament de la recepta de l'austeritat. Anys difícils. Caixa buida, atur disparat i previsió de retallades en el serveis públics. Les administracions buscaven desesperadament inversions. I, de cop, un nom: Sheldon Adelson. I un projecte, Eurovegas, que prometia 280.000 llocs de treball, amb una inversió de 18.000 milions d'euros en forma d'hotels, convencions i casinos. Les xifres marejaven. El perfil de l'inversor, un magnat del joc amb lligams amb el Partit Republicà, convidava a les prevencions. Però el Govern tenia urgències i va escoltar Adelson. El 21 de febrer del 2012 li van obrir les portes del Palau de la Generalitat. Els contactes informals del passat, quan governava el tripartit i Antoni Castells era conseller d'Economia, van prendre cos amb l'executiu d'Artur Mas.

Adelson, que aquest dimarts ha mort als 87 anys -víctima d'un limfoma- (<https://www.naciodigital.cat/noticia/214205/mor-magnat-dels-casinos-sheldon-adelson-87-anys>), pensava en gran, com li demanava la seva fortuna, que li concedia un lloc a la llista Forbes (<https://www.nytimes.com/2021/01/12/business/sheldon-adelson-dead.html>). Al cap hi tenia el model de negoci de Las Vegas, que veia exportable, ja fos a Singapur o Barcelona. Els qui van seure al costat del magnat en aquelles negociacions per portar Eurovegas al Prat de Llobregat recorden una escena que sintetitza unes converses que mai van trobar concreció. Es va produir en un dels viatges del Govern als Estats Units. Adelson i la seva dona -Miriam Ochsborn- exploraven sobre el mapa com es podia encabir el projecte de casinos als terrenys escollits per

l'executiu català, que delimitaven amb l'aeroport del Prat i el nou estadi del RCD Espanyol. En un moment de la reunió, van pronunciar aquesta frase: "Podem canviar de lloc l'aeroport?". Cara d'estupefacció a la delegació catalana. En la mateixa conversa es va plantejar si el nou estadi de l'Espanyol, a Cornellà-El Prat, es podia enderrocar i traslladar. Suor freda.

Adelson sempre va ser un home que es va guiar per la intuïció. La intuïció i els diners, fets tot i ser fill d'emigrants amb pocs recursos. Era un *self-made man*, com acostumaven a recordar al Govern en aquella època. Ho sabien l'exconseller Lluís Recoder, al capdavant del Departament de Territori, o Andreu Mas-Colell, titular d'Economia, que va viatjar discretament a Las Vegas en alguna ocasió per reprendre el fil d'una inversió milionària. Eren els homes que pilotaven la negociació en nom de la Generalitat. Al seu costat també hi havia l'avui conseller Damià Calvet, que llavors exercia de número dos de Recoder i havia volat a Singapur per explorar l'entesa amb Las Vegas Sands, el hòlding d'Adelson, amb extensió a l'Àsia. De reunions també n'hi va haver al majestuós hotel Venetian de Nevada.

[noticia]214205[/noticia]

Res va acabar de satisfer Adelson, acostumat a invertir milions en les campanyes republicanes - de Mitt Romney a Donald Trump- i tenir fil directe amb el poder, amb ascendència en la influent comunitat jueva. Era un home profundament conservador, acostumat a explorar els límits que concedia el poder dels diners. Les dues parts mai van acabar de parlar el mateix idioma. Negocis i política, entesa de diferent manera, van pensar a Palau. El Govern va comprendre que fer possible Eurovegas era una tasca titànica, per molt que fins i tot es pensés en el nom de *Gaudí Sands* per fer més nostrat Eurovegas. El magnat, que va plantejar vincular els casinos a Antoni Gaudí -la proposta va arribar al despatx del conseller Francesc Xavier Mena-, exigia unes facilitats que no eren a l'abast de l'executiu. Almenys, no totes. Perquè Mas-Colell sí que va explorar una rebaixa impositiva al joc que va aixecar polseguera, pel moment de contestació que es vivia a Catalunya, sacsejada per la tisorada als serveis públics.

El dinar en què Eurovegas va començar a allunyar-se

Veus del Govern de l'època van arribar a posar data al dia que tot es va tòrcer. Va ser el 25 de juny del 2012, el dia que la comitiva de Las Vegas Sands, encapçalada pel directiu Michael Leven, va visitar els terrenys del Baix Llobregat que havien d'acollir els hotels i casinos. La Generalitat va organitzar un dinar al Palau de Pedralbes als representants del consell d'administració de la firma d'Adelson, que l'endemà visitaven Madrid, emergida com a ubicació alternativa del projecte. Fonts governamentals del moment presents en aquell dinar recordaven que els propis directius nord-americans desconfiaven obertament de la viabilitat de la inversió. Adelson somiava, però els seus assessors veien més clar treure rendiment del mercat asiàtic. Així ho van constatar les veus més escèptiques de la Generalitat.

Els presagis dels dirigents més realistes van confirmar-se quan, la matinada del 12 de setembre del 2012, la companyia d'Adelson va anunciar que descartava Barcelona i es decantava per la via de Madrid. Al govern de la Comunitat de Madrid hi va trobar més predisposició a les flexibilitzacions legislatives que reclamava la inversió. El magnat va saber treure rendiment a la competició entre la capital catalana i l'espanyola. Però la catifa vermella del govern del PP d'Esperanza Aguirre -uns terrenys d'Alcorcón eren la ubicació escollida- no va servir per fer que brollessin les inversions d'Adelson, que insistia en els obstacles legals. Madrid va perdre la candidatura dels Jocs Olímpics en favor de Tòquio, i els esculls van començar a pesar més que les facilitats.

Quan Eurovegas va allunyar-se de l'Estat, la Generalitat ja feia temps que havia optat per un pla B a Adelson. La crisi no havia desaparegut. Les urgències eren les mateixes. I es va atendre la proposta d'un altre home de negocis fet a si mateix -Enrique Bañuelos-, que havia sabut enriquir-se, caure i tornar-se a aixecar. Bañuelos, de la mà de Veremonte -la societat que havia de desenvolupar la idea que Adelson no va concretar-, gestava BCN World, un altre macrocomplex d'oci i joc, però ubicat a Vila-seca i Salou. En les converses amb el Govern i la premsa, la

proposta tenia una xifres menys mastodòntiques, però era igualment pomposa. No va veure la llum.

Bañuelos va desaparèixer del mapa i els plànols, reformulats mil vegades i que ara prenen el nom de Hard Rock -per l'última companyia inversora-, continuen sense desencallar-se. Un tema recurrent al Parlament, pels dards de l'oposició al Govern. La ruleta que va imaginar Adelson, i que va enlluernar la Generalitat, no ha començat a girar mai. Adelson ja no hi és. Eurovegas i els casinos, tampoc.